

Moderlandet og de enkelte Rigsgdele: Dominions (den Irske Fristat dog undtaget), Indien og Syd-Rhodesia som ligeberettigede Parter afsluttedes tosidede Præference- og Tarifierenskomster, hvorved der skabtes et Komplex af „Imperial Agreements“, hvilende paa Princippet: noget for noget.

Ved disse Aftaler, der er afsluttet for 5 Aar, tilsikredes der de nævnte Rigsgdele Toldfrihed som hidtil i Henhold til „Import Duties Act“ samt Toldpræference for en Række Varer (jfr. nedenfor). For Æg, Smør og andre Mejeriprodukter fastsattes Toldfriheden dog kun for 3 Aar, idet den engelske Regering forbeholdt sig efter Udløbet af dette Tidsrum at revidere Grundlaget for Præferencen for disse Varer, enten ved at paalægge Importen fra de ommeldte Lande en Told med Opretholdelse af den eksisterende Præference-Margin eller ved — efter Raadslagning med de paagældende Dominions — at indføre en kvantitativ Begrænsning af Importen til Storbritannien af disse Varer.

Endvidere forpligtede den engelske Regering sig til at forhøje Tolden for en Række Varer af ikke-britisk Oprindelse, herunder for nogle af de vigtigste danske Eksportvarer, saasom Smør (fra 10 pCt. til 15 sh. pr. cwt.); Ost (fra 10 til 15 pCt.); Æg (fra 10 pCt. til henholdsvis 1 sh., 1 sh. 6 d eller 1 sh. 9 d pr. great hundred, alt efter Vægten); kondenseret Sødsmælk, sukret (fra 10 pCt. til 5 sh. pr. cwt., i begge Tilfælde plus Sukkertold); usukret (fra 10 pCt. til 6 sh. pr. cwt.); Mælkepulver og anden præserveret, usukret Mælk (fra 10 pCt. til 6 sh. pr. cwt.); visse vegetabiliske Olier (fra 10 til 15 pCt.). Med andre Ord: Toldsatserne forhøjedes med fra 30 til 50 pCt. og for Æg endda noget mere, regnet efter de daværende Priser.

Dernæst forpligtede den engelske Regering forsaavidt angaar en Række nærmere specificerede fremmede Varer sig til ikke uden de interesserede Rigsgdeles Samtykke at nedsætte den almindelige 10 pCt. Told. Denne Forpligtelse til ikke at nedsætte 10 pCt. Tolden omfattede bl. a. Fisk, Fiskekonserves, Hvalolie, Læder, Talg, Kød-konserves, Fjerkræ, Tarme, Byg, Græsfrø og Kartofler.

Endelig fremgik det af Aftalerne, at det var den engelske Regerings Hensigt at indføre en kvantitativ Begrænsning af Indførslen af Kød, herunder Bacon og Skinker. I Overenskomsten med Canada tilsikredes der denne Dominion fri Indførsel af indtil 2,5 Mill. cwts. Bacon og Skinker af god Kvalitet, ligesom New Zealand fik Tilsagn om en rimelig Andel af den Udvi-

delse, der blev muliggjort ved Begrænsningen af Importen fra Udlandet.

Afsluttelsen af Ottawa-Aftalerne medførte saaledes en Begrænsning i Storbritanniens Muligheder for at give Udlandet Toldnedsættelser. Indførselsværdien af de Varer, for hvilke Storbritannien gav Dominions Tilsagn om ikke at nedsætte Tolden paa fremmede Varer, udgjorde ca. 28 pCt. af den samlede Værdi af Storbritanniens Indførsel. For Danmarks Vedkommende berørte denne Bestemmelse over 40 pCt. af Udførslen til Storbritannien (efter Værdi).

Gennemførelsen af de nævnte Aftaler ramte yderligere Danmarks Eksport til Storbritannien. For Ottawa blev 48,2 pCt. af Importen til Storbritannien efter Værdi fra Danmark ramt af „Import Duties Act“, heraf var de 46,7 pCt. underkastet en 10 pCt. Told og kun 1,5 pCt. en højere Told (11—20 pCt.). Efter Ottawa blev Forholdet det, at 5,9 pCt. af Indførslen fra Danmark er underkastet en 10 pCt. Told, medens 42,3 pCt. en Told paa 11—20 pCt. (for Størstedelen 15 pCt.). Hertil kom den Nedgang i Eksporten til Storbritannien af Danmarks vigtigste Udførselsvarer: Bacon og Skinker (1931: 417 Mill. Kr. eller ca. 48 pCt. af Danmarks samlede Udførsel til England), som den engelske Baconordning vilde bringe.

Imidlertid havde den engelske Regering ved forskellige Lejligheder ladet forstaa, at den efter Ottawa-Konferencen vilde være rede til at drøfte det handelspolitiske Forhold med Danmark, og fra dansk Side maatte man ganske naturligt være interesseret i at forbedre Afsætningsmulighederne for danske Varer i England eller i alt Fald at sikre sig, at en Udvikling som den ovenfor beskrevne ikke fortsattes til Skade for vor Udførsel.

Fra engelsk Side var man under Hensyn til Uligheden i Handelsbalancen (Udførselen fra Danmark til Storbritannien 1931 var 815 Mill. Kr. mod en Indførsel derfra paa 219 Mill. Kr.) interesseret i et forøget Salg i Danmark af engelske Varer, navnlig Kul, Koks, Jern og Staal samt Jute m. m.

Til Forhandling med den engelske Regering blev der udnævnt en dansk Forhandlingsdelegation med Repræsentanter for Regeringen, Landbruget, Industrien, Engros-handelen, Søfarten og De samvirkende Fagforbund.

Forhandlingerne, der paabegyndtes i London i December Maaned f. A., og som med to Afbrydelser stod paa indtil den 13. April d. A., resulterede i, at der opnaaedes Enighed om Hovedlinierne i en Handelsoverenskomst.